

Sfumato

Un relat de: [AssociacioRelataires](#)

Sfumato

Quan a la primavera del segle XVI el mestre em va crear no m'esperava pas tenir una vida tan atzarosa. Durant l'estada al castell de Clos-Lucé vaig presidir nombrosos sopars i discussions filosòfiques, era molt feliç escoltant personalitats tan sàvies i clarividents, només patia per no poder participar en les converses però comprenia que el meu paper en aquesta vida era merament decoratiu.

I de Napoleó, què voleu que expliqui? Els quatre anys que vaig estar penjada el seu dormitori van passar ràpids . Tot i que l'emperador era petit a la seva cambra s'engrandia, pel seu llit van desfilar noies virginals, senyores molt ben casades i vídues no gaire tristes. Us puc assegurar que les deixava a totes plenament satisfetes.

Quan em va tornar al Louvre va ser tot molt tranquil fins el 1911, en Vincenzo va tenir la genial idea de pispar-me. La premsa va qualificar el robatori de genialitat i vaig anar d'un lloc a l'altre mentre em copiaven diverses vegades de tal manera que ja no sabia si era jo mateixa o una de les meves bessones. Emocionant, divertit, marejant. Tot el que és bo té un final i el meu destí va ser de nou la Sala Rosa.

Del meu pas per l'abadia de Loc-Dieu no vull parlar, tota la guerra, tot aquell dolor i sense poder fer res, tancada i protegida per no acabar en mans enemigues. Anys negres a Europa.

Ara, en el Saló dels Estats em mantenen en unes condicions òptimes de temperatura i seguretat i tinc poques estones de diversió. Els caps de setmana es forma una tirallonga de visitants que lluiten per aconseguir uns mil·límetres més d'espai i en la seva lluita fratricida s'obliden de contemplar-me, de mirar-me i no els puc seduir amb el meu enigmàtic somriure.

No em dic Lisa, ni em vaig casar amb el Giocondo. Si us fixeu bé, el meu vestit amaga un embaràs, és per ell que els meus llavis riuen, per un bebè que serà peça clau en el Renaixement i aquest misteri no l'ha resolt encara ningú ni tan sols el saberut de Dan Brown.

J.L.F.